

1

Er lag een pitbull onder de voorveranda en hij wilde er niet onderuit komen. De jonge Charlie Johnson zei: 'Die verdraaide hond ligt daar al weken, meneer. Hij heeft alle katten en honden in de buurt al opgevreten. Ik kan verdikkeme mijn broertje niet eens meer door de voordeur naar buiten laten gaan.'

Het honderd jaar oude huis stond op een klein perceel aan de rand van een wat verloederde wijk in Milwaukee die, net als het huis, betere tijden had gekend. Het was begin november en niet warm, zelfs niet voor Wisconsin. De bladeren waren al van de kale bomen gevallen die boven hen uittorenden.

Maar de zon scheen en dat was al heel wat. En de hemel was helder en bleekblauw. Geen ochtend voor ruis. Absoluut niet.

Peter Ash zei: 'Hoe groot is die hond precies?'

Charlie schudde zijn hoofd. 'Nooit van dichtbij gezien, meneer, en nooit overdag. Maar hij is verdomd groot, dat kan ik u wel vertellen.'

'Heb je het asiel al gebeld?'

'O ja, mijn moeder heeft gebeld,' zei Charlie. 'Er kwamen twee mannen die één keer daaronder keken, meteen weer in hun auto stapten en wegreden.'

Charlie droeg een schooluniform: een lichtblauw strijkvrij overhemd, een donkerblauwe terlenka broek en enorme gepoetste zwarte schoenen aan zijn veel te grote voeten. Hij was het soort magere,

twaalf jaar oude kind met flaporen dat zes keer per dag kon eten en dan nog steeds honger had.

Maar zijn ogen waren ouder dan zijn jaren. Ze misten niets.

Nu keek hij Peter Ash aan.

Peter zat op het gesloten deksel van een houten gereedschapskist, met zijn brede, knokige handen op de versleten knieën van zijn timmermansbroek, en keek door het kleine luik in de vermolmde grenenhouten latten rondom de ruimte onder de veranda. Hij moest toegeven dat de hond groot klonk. Hij kon hem horen grommen in het donker. Als een stationair draaiende tankmotor, maar dan harder.

Er lag een .45 onder de zitting van zijn pick-up, maar die wilde hij niet gebruiken. Het was niet de schuld van de hond, niet echt. Die was hongerig, bang en alleen, en alles wat hij had waren zijn tanden.

Maar ja, Peter had Dinah, de moeder van Charlie, beloofd dat hij de vermolmde draagbalken onder haar stokoude veranda zou repareren.

Ze had niets gezegd over de hond.

Peter kon het haar niet echt kwalijk nemen.

Haar man had zelfmoord gepleegd.

En dat was de schuld van Peter.

Peter was slank en lang, spieren en botten, geen grammetje vet. Zijn lange gezicht was hoekig, zijn oren waren een beetje spits en zijn donkere haren waren het weerbarstige kluwen van een verwilderde tondeusekapsel. Hij had de bedachtzame blik van een weerwolf een week voor vollemaan.

Er was altijd wel iets van hem in beweging. Zelfs nu hij op die gereedschapskist zat, onder die veranda keek, wipte zijn knie op en neer op het ritme van een inwendige metronoom die nooit stopte.

Hij had in acht jaar tijd in twee oorlogen gevochten en was vaker uitgezonden dan hij zich wilde herinneren. De *jarhead*, de speerpunt. In januari zou hij eenendertig worden.

Toen hij zich bukte om door het kleine luik onder de veranda te

kijken, voelde hij de witte ruis sissen en bruisen aan de onderkant van zijn schedel. Dat was zijn benaming voor het gruisige gevoel waarmee hij nu leefde, de witte ruis. Een vaag, knisperend onbehagen, een schril akkoord aan de rand van zijn gehoor. Het was niet echt ondraaglijk, nog niet. De ruis herinnerde hem er alleen maar aan dat hij niet wilde dat Peter naar binnen ging.

Peter wist dat het erger zou worden voordat hij klaar was.

Hij kon er dus net zo goed meteen aan beginnen.

De ruimte onder de veranda was ongeveer een meter hoog, misschien vier meter breed en vier meter diep, met een zandvloer. Ongeveer het formaat van vier vers gedolven graven in het vierkant. Het rook er ranzig, erger dan de voeten van een sergeant na twee maanden op een gevechtspost. Maar niet zo erg als een twee weken oud lijk.

Er viel licht naar binnen door de latten van de veranda, maar de verste hoek, waar wat afgedankte troep lag, was in schaduwen gehuld. En het grommen, dat hij zowat door zijn schoenzolen heen voelde.

Het zou fijn zijn als hij niet al te vaak werd gebeten.

Hij liep naar zijn pick-up en zocht een snoerloze pechlamp, wat stevig touw en een stuk van een oude trapleuning. Blank eikenhout, vijf centimeter in doorsnee en misschien een halve meter lang. Goed en degelijk in de hand. Wat hielp als je iets spectaculair stoms wilde doen.

Begroet door het grommen vanuit de kruipruimte ging hij op de gereedschapskist zitten en pakte zijn mes terwijl de jonge Charlie Johnson toekeek.

Niet dat Peter behoefte had aan publiek. Het kon wel eens menens worden.

‘Moet je niet ergens naartoe, Charlie? Naar school of zo?’

Charlie keek op het goedkope, zwarte digitale horloge om zijn magere pols. ‘Nee, meneer,’ zei hij. ‘Nog niet.’

Peter schudde slechts zijn hoofd. Het zat hem niet lekker, maar hij snapte het. Hij vermoedde dat hij zelf ook niet veel ouder was dan twaalf.

Hij sneed drie stukken touw af en hield een stuk van drie tot drieënhalve meter over. Hij knoopte een uiteinde van de korte stukken strak om beide uiteinden van de eikenhouten leuning. Sloeg het laatste korte touw en het lange stuk één keer om zijn riem, zodat hij er snel bij kon.

Toen keek hij Charlie weer aan. 'Je kunt maar beter weggaan, jongen. Als het verkeerd afloopt wil je niet in de buurt zijn.'

Charlie zei: 'Ik ben verdorie geen kind, menéér. Ik ben de man van het gezin.' Hij stak zijn hand om de hoek van de deur, haalde een aluminium honkbalknuppel tevoorschijn en demonstreerde zijn zwaai. 'Dit is verdorie mijn veranda. En die van mijn broertje. Ik ga nergens naartoe.'

De vader van Charlie keek ook altijd zo achter de .50 op de Humvee. Ogen wijd open en voorbereid op problemen. Daagde elke klootzak uit om op te duiken met een granaatwerper of een kalasjnikov of wat dan ook. Maar als zijn vrouw, Dinah, koekjes stuurde was Big Jimmy Johnson – door de grappenmakers van het peloton steevast Big Johnson of gewoon Big genoemd – altijd de laatste die ervan at.

Peter miste hem.

Hij miste ze allemaal. De doden en de levenden.

'Oké, Charlie. Daar kan ik respect voor hebben.' Hij richtte zijn blik op de jongen en bleef hem aankijken. 'Maar als die hond losbreekt, ga je naar binnen, heb je dat gehoord? En als je me raakt met die knuppel, word ik bloedlink.'

'Ja meneer.' Charlie knikte. 'Ik kan niets beloven, meneer, maar ik zal mijn best doen.'

Peter glimlachte in zichzelf. Het joch was in elk geval eerlijk.

Daarna hoefde hij alleen nog maar achterover te leunen en de latten aan één kant van de veranda los te trappen om meer daglicht binnen te laten. De ruimte was nog steeds klein. De tankmotor in de schaduw werd luider. Maar geen spoor van de hond. Lag natuurlijk op de loer in die hoop troep achter in de hoek.

Niet dat het iets uitmaakte. Hij schuwde het gevaar niet. Hij maakte alleen maar plannen.

De bekende smaak vulde zijn mond, een koperachtige smaak, als van bloed. Hij voelde hoe de adrenaline opsteeg en hem meevoerde. Terwijl de witte ruis luider werd. De voorbereidingen van het lichaam op vechten of vluchten. Het was nuttig.

Hij tuurde onder de veranda en de ruis werd nog luider. De ruis was niet bang voor de grauwendende hond. Hij was bang voor de kleine ruimte. Hij spande zijn zenuwen, liet zijn hart overslaan, spande zijn borst en riep om aandacht. Hij wilde dat Peter buiten bleef, in de openlucht, in het daglicht.

Peter haalde diep adem, pakte het stuk eikenhout en sloeg ermee op het houten frame van de veranda. Het klonk als een primitief muziekinstrument.

Ondanks alles glimlachte hij.

‘Hé, hond,’ riep hij in het donker. ‘Kijk uit, ik kom naar binnen.’

En naar binnen ging hij, op ellebogen en knieën en met zijn hoofd vooruit, de stok in de ene hand en de pechlamp in de andere.

Wat, wil je eeuwig leven?

Het was donker en muf onder de veranda en er hing een geur van onkruid en vergeten dingen, met daarbovenop de stank van een dier. Geen hondengeur, maar iets wilders. Iets roofdierachtigs. De geur van de monsters in de oudste sprookjes, die waarin de monsters soms wonnen.

Smalle banen herfstlicht vielen door de kieren en maakten het moeilijk de ruimte te verkennen. Het zwakke gele schijnsel van zijn pechlamp hielp niet veel. De hoop afval in de verste hoek zag er van hieruit gezien groter uit. Er lag allerlei troep. Restjes vloerbedekking, dozen, geriefhout. De versplinterde botten van vermiste postbodes.

Het grommen had overal vandaan kunnen komen. Het was alsof het door de grond naar boven trilde. Peters stukje leuning en een paar dunne eindjes touw leken niet veel bijzonders. Het zou verstandig zijn een tactische aftocht te blazen, te maken dat hij wegwam en terug te komen met een jachtgeweer. Of een granaatwerper.

Maar dat deed hij niet.

Hij kroop op ellebogen en knieën verder; witte vonken spatten hoog op. Stok in de ene hand, lamp in de andere. Levend. Levend. Ik leef.

‘Hier, hondje. Wie is er een braaf hondje?’

Het dier wachtte tot Peter bijna helemaal binnen was.

Toen schoot het grauwend tevoorschijn en zijn tanden blikkerden wit in het donker. Het was groot.

Godver, het was gigantisch en snel en het kwam recht op Peters hoofd af.

Toen die enorme kaken zich opensperden om zijn gezicht open te rijten, stak Peter zijn armen bliksemsnel naar voren en ramde het harde stuk eikenhout met de stukken touw in de bek. Nu konden de kaken niet dichtklappen en niet verder geopend worden.

De hond trok zich beduusd terug en probeerde de stok uit te spugen. Hij kon elk moment zijn nagels gebruiken. Peter dook snel opzij en liet de stok met één hand lang genoeg los om zijn arm om de dikke nek van de hond te slaan. Hij pakte het andere eind van de stok weer beet en ramde dat tussen de kaken van de hond. Toen gooide hij, met de stok als hefboom en zijn arm als draaipunt, de hond op zijn zij, leunde met zijn volle gewicht op zijn borst en drukte het dier tegen de grond.

Inderdaad, verdomd grote hond, Charlie.

Zeventig, vijfenzeventig kilo. Minstens

De hond bewoog niet. Spaarde zijn energie om te ontsnappen, dat gewicht kwijt te raken. Het wit van zijn ogen werd zichtbaar terwijl hij met al zijn aanzienlijke spier- en wilskracht spartelde en vocht,

Maar Peter woog zelf bijna honderd kilo en hij was slimmer dan de hond. Hoopte hij.

Zijn aanvankelijke plan, als je het zo kon noemen, was dat hij de stukken touw om de nek van de hond zou slaan om de stok op zijn plaats te houden terwijl hij de hond met zijn lichaam op de grond drukte.

Geen best plan, moest hij nu toegeven. Ook de hond was er niet van onder de indruk; hij draaide nog steeds zijn grote, kogelvormige

kop heen en weer en krulde zijn lippen in een geluidloze grauw, zodat zijn speeksel in het rond vloog.

En hij stonk een uur in de wind. Alsof angst en woede, stront en dood allemaal samenkwamen in een afschuwelijke stank waarvan Peters ogen traanden en zijn voorhoofdsholten opensprongen.

De stank zou zijn gezicht niet openscheuren zoals die hond dat wilde.

Wat Peter nodig had was een helpende hand.

Maar Charlie was pas twaalf. En hij had zijn schooluniform aan. En hij was Jimmy's oudste zoon. Het gezin had al genoeg geleden.

Dus was Peter in zijn eentje onder die veranda.

Langzaam, voorzichtig trok hij een been op tot zijn knie op de schouder van de hond rustte en daarna op zijn nek. Hij drukte door. Hij wilde het dier geen pijn doen, maar hij wilde zeker niet dat die bot-verbrijzelende tanden zich konden bevrijden. De achterpoten van de hond krabbelden in het zand toen hij probeerde zich uit deze situatie te bevrijden, maar Peter was te zwaar.

'Hé, hond,' zei Peter met rustige stem. 'Hoe heet je?'

De hond krabde met zijn lange nagels, maar zijn grote, kogelvormige kop zat nu klem tussen de stok en het gewicht van Peters knie.

'Iemand heeft je vast Fang of Spike genoemd, is het niet?' vroeg Peter zacht en hij herinnerde zich hoe zijn vader met de paarden had gepraat. Een vriendelijke, kalme gesprektoon. Zoals Jimmy had gepraat met elke plaatselijke bewoner die geen Engels sprak. 'Maar je bent geen valse hond, is het wel? Nee, je bent een lieve pup. Een brave pup. Je zou Daisy moeten heten. Of Cupcake.'

De ogen van de hond glansden wit in het halfdonker van de kruipruimte en hij hijgde zwaar, zodat zijn brede borst op en neer ging. Het krabbelen van zijn poten werd minder terwijl de diepe stem van de man zich een weg baande door de woede en de paniek. Ten slotte spartelde hij niet meer tegen en zijn lange tong kwam tevoorschijn tussen de moorddadige tanden. Man en dier lagen samen in het zand en hielden hun adem in.

'Eh, meneer, is alles goed daar?' Charlies stem zweefde onder de veranda.

‘Nooit beter geweest,’ zei Peter met zachte, gelijkmatige stem. De hond hijgde, maar het oog staaarde naar Peters gezicht.

‘Dus...’ zei Charlie.

‘Jongen, laat me even, oké?’

Peter had de uiteinden van de stok nog steeds in zijn handen. Geconcentreerd, ondanks de ruis. Hij had een paar minuten tijd, meer niet. Hij schoof zijn handen naar de touwen en trok de knopen tot vlak bij de kaken van de hond.

De hond begon weer te grommen.

Peter voelde de trillingen in zijn eigen borst, die stationair draaiende tankmotor. Het was alsof hij op een trilmatras in een goedkoop motel lag, maar dan een met tanden.

Het oog staaarde hem aan, afwachtend.

Wachtend op een fout van de man.

Met de touwen in zijn handen sloeg hij ze kruiselings over de botverbrijzelende kaken en wikkelde ze er toen onder en overheen, onder en overheen, telkens weer. Stevig maar niet strak, zodat die stok vastzat als een of ander mesjokke kunstproject. Daarna knoopte hij de uiteinden met een reeks halve steken aan elkaar en besloot met een vierkantsteek. Superduper-dubbel-extraveilig.

De andere lange en korte stukken touw zaten nog achter zijn riem. Hij sloeg het lange touw als een halsband met lijn om de nek van de hond. Hij verlegde zijn gewicht, draaide zich met het korte touw om en bond de achterpoten bij elkaar.

Zonder zichzelf toe te staan erover na te denken rolde hij van de hond af, pakte het touw rondom de achterpoten beet en kroop toen achterwaarts de kruipruimte uit, de krabbelende hond met zich meetrekkend.

‘Jesusnogantoe,’ zei Charlie, achteruitdansend in zijn gepoetste schoenen toen Peter en de gekluisterde, grauwendende hond uit de kruipruimte in het licht verschenen. ‘Is me dat even een allemachtige grote hond.’

De openlucht en de hoge, blauwe hemel voelden aan als balsem.

Het duurde even voordat hij Charlie zover had gekregen dat hij zijn honkbalknuppel weglegde, maar die had zich hersteld tegen de tijd

dat Peter de lijn aan een boom bond, de knopen checkte en nogmaals checkte. Ten slotte sneed hij het touw om de achterpoten door en deed een stap achteruit toen de hond trillend overeind sprong, naar de driemeterlimiet van de lijn rende en zich omdraaide om naar de menselijke wezens te grommen.

‘Hij is écht lelijk,’ zei Charlie. ‘En hij stinkt ook verschrikkelijk.’

Peter kon het er alleen maar mee eens zijn.

Het was trouwens geen pitbull. Die voor de vechtsport gefokte honden waren op hun manier mooi. Zoals kernraketten mooi zijn, of een dolk, als je niet stilstond bij waarvoor ze gemaakt waren.

Deze hond echter was een mix van zoveel rassen dat je terug zou moeten gaan tot de tijd van de holbewoners om er iets van te maken.

Het resultaat was een dier van weergaloze lelijkheid.

Het had de kogelvormige kop van een pitbull en het slanke, gespierde lijf en de lange poten van een dier dat zijn prooi over lange afstanden moet volgen. Lange, rechtopstaande oren, een lange, wolfachtige snuit. De klittende vacht was voor het merendeel donkeroranje met bruine vlekken.

En hij was enorm groot.

Als een wolf die tegelijk met een pitbull, een Deense dog en een pluizige oranje trui was gewassen.

Bij daglicht was het, ondanks zijn vijfenzeventig en nog wat kilo en zijn moorddadige tanden, moeilijk het dier erg serieus te nemen.

Hoe moest je zo’n hond nou noemen?

Daisy misschien. Of Cupcake.

Hij glimlachte bij de gedachte.

Hij haalde zijn waterfles en liet de grommende hond lopen tot de lijn strak stond. Hij pakte de stok beet en goot wat water in die dodelijke bek. De hond keek hem met intelligente, lichtblauwe ogen dreigend aan. Maar even later bewoog zijn keel toen hij slikte. Peter goot tot de fles leeg was.

‘Meneer, wat doet u verdikkeme?’ vroeg Charlie.

Peter haalde zijn schouders op. ‘Hij heeft dorst.’

Charlie keek hem alleen maar aan. Een veelzeggende blik, een blik die zei dat het joch tot dat moment had gedacht dat hij alle

idiotie dingen in de wereld wel gezien had, maar het heel ver mis had gehad.

Hij zei alleen maar: 'Ik moet gaan, meneer. Als ik de eerste les mis, moet ik van pastor Lehane vrijdag nablijven.'

En met de grommende hond achter zich aan liep Peter naar zijn pick-up om zijn gereedschap te halen en aan het werk te gaan.